

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 59153-12-12

בפני כב' השופט נצר סמארה

תובעים

1. א.ק.
 2. ע.ק. (קטין),
 3. ג.ק. (קטין),
- ע"י ב"כ עוה"ד שירי רובינס גולן

נגד

נתבעת

ת.ק.
ע"י ב"כ עוה"ד רוני עזרא

חקיקה שאוזכרה:

[חוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\), תשי"ט-1959: סע' 3\(א\), 6](#)

פסק דין

(מתוקן באופן שהוספו שמות ב"כ הצדדים בלבד)

עניין לנו בשתי תובענות שהגיש אב (להלן: "התובע") אשר שני ילדיו במשמורתו כנגד אמם של הילדים (להלן: "הנתבעת"):

האחת, תובענה לתשלום מחצית מגובה מזונותיהם (תמ"ש 59153-12-12),
והשנייה, תובענה להחזר יחסי של דמי מדור מהוונים ששולמו מראש על ידי התובע לידי הנתבעת מנקודת הנחה שהם נשארים במשמורת האם (תמ"ש 59192-12-12).

א. העובדות הצריכות לעניין ועיקר טענות הצדדים

1. התובע והנתבעת (להלן: "הצדדים") הינם יהודים אזרחי ישראל אשר נישאו זל"ז ביום 13.06.1996, וכתוצאה מנישואיהם נולדו להם שני ילדים:
 - א. ע.ק., ת"ל 26.06.1998, (להלן: "ע.ק").
 - ב. ג.ק., ת"ל 15.03.2001, (להלן: "ג.ק").

2. חיי הנישואים של הצדדים עלו על שרטון והם החליטו להתגרש זמ"ז כחלק מהסכם גירושין כולל, וביום 13.02.2005 התגרשו הצדדים זמ"ז בגט פיטורין בבית הדין הרבני.
3. הסכם הגירושין עליו חתמו הצדדים ביום 31.10.2004 אושר על ידי בית משפט זה וניתן לו תוקף של פסק דין ביום 15.11.2004 (להלן: "**הסכם הגירושין**").
4. במסגרת הסכם הגירושין הוסכם כי משמורתם של הילדים תישאר בידי הנתבעת, תוך קיום הסדרי ראייה עם התובע. לעניין מזונות הילדים הוסכם כי התובע ישלם מזונות ילדיו בסך של 1,400 ₪ עבור כל ילד בתוספת מחצית הוצאות חריגות. עוד הוסכם כי עבור מדור הילדים, החל ממועד אישור ההסכם ועד הגיע הילדים לגיל 18, ישלם התובע לידי הנתבעת תשלום מהוון מראש בסך של 10% משווי התמורה (סעיף 6ד לת/1) שתקבל ממכירת דירתם המשותפת של הצדדים.
5. בגין מכירת דירת הצדדים נתקבלה תמורה של 300,000 דולר ארה"ב. לכן, שילם התובע לידי הנתבעת ע"ח מדור מהוון לילדים סך של 30,000 דולר ארה"ב, ובערכם השקלי דאז, סך של 129,000 ₪.
6. לימים המשמורת של הילדים עברה לידי התובע בהסכמת הנתבעת. תחילה משמורת על הבן ע.ק. עברה לידי התובע בחודש פברואר 2011 ולאחר חודשים ספורים בלבד גם משמורת על הבן ג.ק. עברה לידי התובע בחודש מאי 2011.
7. בהתאם לזאת, מחודש מאי 2011 מצויים הילדים במשמורתו הבלעדית של התובע, כאשר הם מקיימים הסדרי ראייה עם הנתבעת.
8. יצוין כי ביום 21.09.2011 הגישה הנתבעת תביעת משמורת, במסגרתה עתרה להעברת המשמורת על הילדים חזרה לידיה, אלא שבסופו של יום, לאחר שהוגשו תסקירים שצידדו במשמורתו של התובע, הוחלט ביום 10.10.12 על ידי מותב זה, על הרחבת הסדרי הראייה עם הנתבעת, על סגירת תביעת המשמורת ולמעשה על הותרת המשמורת בידי התובע.
9. לטענת התובע, הנתבעת אינה משלמת את מזונות ילדיה חרף התחייבותיה ואף לא את מחצית הוצאות חריגות, כך שמלוא נטל הוצאות הכספיות נופל על כתפיו והוא מתקשה לשאת בהן לבדו. מנגד טוענת הנתבעת כי התובע הוא זה שצריך להמשיך לשאת במזונות הילדים מכוח חובתו של אב לזון את ילדיו. כמו כן טוענת הנתבעת כי באשר לבן ע.ק. הוסכם בהסכם כתוב אשר אושר על ידי בית משפט זה וניתן לו תוקף של פסק דין, לפיו התובע יחדל מתשלום מזונותיו לידי הנתבעת, בעוד שלגבי הבן ג.ק. לא הוסכם כאמור ולמעשה אין כל הסכם כתוב בעניינו.

לטענת הנתבעת, בפועל הילדים מצויים אצלה 42% מהזמן כולל לינה וסופי שבוע, בעוד שאצל התובע מצויים 58% מהזמן. הנתבעת מבקשת למעשה להראות כי חלוקת הזמן של הילדים אצל שני ההורים היא שווה פחות או יותר ולכן אין כל משמעות לעובדה שמשמורתם של הילדים מצויה בידי התובע שהיא פורמאלית בלבד. במצב דברים זה, טוענת הנתבעת כי אין לחייבה לשאת בתשלום מזונות ילדיה וכי יש להורות כי תשלום המזונות עבור הבן ג.ק. ימשיך להיות משולם על ידי התובע לידיה, באין הסכם בין הצדדים הקובע אחרת, כפי שקיים בעניינו של הבן ע.ק..

10. התובע מציין כי שכרו החודשי הוא 9,000 ₪ נטו, כאשר בבעלותו דירה בהרצליה וזכויות סוציאליות. לעומת זאת, טוען התובע, כי שכרה החודשי יכול להגיע לסך של 12,000 ₪ נטו. למעלה מזאת, טוען התובע, כי לנתבעת זכויות סוציאליות שונות, רכב מסוג מזדה 2 שנת 2010, בן זוג אמיד עמו היא חיה בשיתוף מלא ולהם ווילה מפוארת בהרצליה המוערכת בשווי של 3.5 מיליון ₪, יאכטה בסך של 160,000 ₪. מנגד טוענת הנתבעת כי מדובר בניסיונו של התובע להתנער מאחריותו ומחובתו האבסולוטית בתשלום מזונות ילדיו. כמו כן, טוענת הנתבעת כי רק לאחרונה (נכון למועד הגשת כתב הגנתה) החלה להשתכר בשכר של 12,000 ₪ לאחר שנאלצה להרחיב את היקף משרתה. עוד טוענת הנתבעת כי הרכב שנרכש על ידה נרכש באמצעות נטילת הלוואה שהיא משלמת בגינה (נכון למועד הגשת כתב ההגנה). באשר לבן זוגה טוענת הנתבעת כי אין הנתון כלל רלוונטי מה עוד שהוא משלם עבור שני ילדיו מנישואים קודמים, סך של 7,400 ₪ מזונות לחודש. באשר לווילה בהרצליה שהיא רכשה יחד עם בן זוגה היא טוענת כי הם נטלו לצורך מימונה משכנתא עליה הם משלמים סך של כ- 6,000 ₪ מידי חודש, וכי יש להביא בחשבון כי המעבר לווילה נועדה לטובת ילדיה וילדי בן זוגה על מנת להנעים את מגוריהם. בנוסף לכך, טוענת הנתבעת כי קיימות הוצאות רבות ונוספות, כפי שהיא מונה אותן בסעיף 56 לכתב הגנתה.

11. לטענת התובע, הנתבעת יחד עם בן זוגה חיים בחיי רווחה ומותרות ולכן מבקש לקבוע כי הנתבעת היא אמידה וכי ביכולתה להשתתף במזונות הילדים ולחייבה לשאת במחצית מזונותיהם.

12. עוד מוסיף התובע כי צורכי הבן ע.ק. עומדים על סך של כ- 5,000 ₪ וצורכי הבן ג.ק. עומדים על סך של כ- 3,800 ₪ זאת ללא מדור ואחזקת מדור. ובאשר להוצאות אחזקת מדור מעמידן התובע ע"ס 3,763 ₪, אלא שבסיכומיו מודה התובע כי חלק מההוצאות מתייחסים לתקופה דו חודשית ולא חודש אחד, ובחישוב זה תשלומי אחזקת הבית עומדים ע"ס 2,875 ₪. בכל מקרה, עותר התובע לחייב את הנתבעת גם במחצית שיעורם היחסי של הילדים עבור אחזקת מדור, דהיינו מחצית משיעור של 40% מההוצאות אחזקת המדור. הנתבעת מכחישה סכומים אלה וטוענת כי מדובר בסכומים מופרזים שלא עולים בקנה אחד עם שיעור המזונות שנקבע בעבר עבור כל ילד (1,400 ₪) ועם טענתו (שהועלתה במסגרת

- בקשה לדחיית על הסף של תביעה להגדלת מזונות שהגישה הנתבעת כנגד התובע בחודש ינואר 2006 – נ/3), לפיה מזונות הילדים, לאחר בדיקת צרכיהם עומדת ע"ס 1,400 ₪ לילד, לא כולל מחצית הוצאות חריגות. עוד טוענת הנתבעת כי מדובר בניסיון להתעשר על חשבונה.
13. כמו כן, עותר התובע לחייב את הנתבעת במחצית הוצאות רפואיות חריגות ובמחצית הוצאות חריגות חד פעמיות עתידיות.
14. בנוסף, עותר התובע להורות כי קצבת הילדים המשולמת על ידי המ"ל תשולם לידי התובע.
15. זאת ועוד, במסגרת התובענה להחזר מדור מהוון (תמ"ש 59192-12-12), ועל יסוד העובדה שמשמורתם של הילדים הועברה זה מכבר לידי, עותר התובע לחיוב הנתבעת בהשבת תשלום המדור ששולם על ידו לידי הנתבעת מראש בקיזוז התקופה שהילדים היו במשמורתה של הנתבעת (החל מהחודש שהבן ג.ק. עבר למשמורתו של התובע). בסך הכל מעמיד התובע את תביעתו להחזר מדור מהוון ע"ס 68,800 ₪.
- מנגד, חוזרת הנתבעת על טענתה, כאמור בסעיפים 9 ו-10 לעיל, וטוענת כי אין מקום להורות על השבת תשלום המדור עבור הילדים ששולם מראש על ידי התובע.

ב. דיון והכרעה

מזונות ילדים (תמ"ש 59153-12-12)

16. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, לרבות האסמכתאות שצירפו לכתביהם ועדויותיהם הריני לקבוע כדלקמן:
17. לפי הוראת [סעיף 3\(א\) לחוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\)](#), תשי"ט – 1959 (להלן: "חוק המזונות"), אדם חייב במזונות הילדים הקטינים שלו ושל בת זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו.
18. אין חולק כי הצדדים הם יהודים, ולפיכך הדין האישי החל עליהם הוא הדין העברי.
19. על פי הדין העברי אב חייב במזונות ילדיו עד גיל 15 שנה מן הדין, ולאחר גיל זה מדין צדקה.
20. [סעיף 6 לחוק המזונות קובע](#):

"היקף המזונות, מידתם ודרכי סיפוקם ייקבעו, באין הסכם בין הצדדים, על ידי בית המשפט, בשים לב לנסיבות, ופרט למזונות על פי סעיף 3 - לפי מחסורו של הזכאי ויכולתו של החייב".

21. עוד קבעה הפסיקה כי באשר ל"יותר מן המינימום ההכרחי חייבים שני ההורים, כל אחד לפי כוחו הכלכלי, והבסיס לכך הוא דיני הצדקה".

ראו: ע"מ (חי') 957/90 פלונית נ' פלוני, פ"מ תשנ"ד(1) 198 (24.06.93), מפי כב' השופט יעקבי-שוילי.

ויפים גם דבריו של ביהמ"ש העליון שנאמרו בלשון זו:

"בסיכומו של דבר, לגבי ילד בגיל שבין 6 ל-15 (לאחר תקנת הרבנות הראשית, תש"ד) מחייבים את האב בצרכיו ההכרחיים ואת שני ההורים, מדין צדקה, כשיש בידם האפשרות לכך, כהשלמת מזונותיו."

ראו: ע"א 591/81 פורטוגז נ' פורטוגז, פ"ד לו(3) 449, 461 (29.06.1982) (להלן: "עניין פורטוגז").

22. בפסיקה נקבע כי החובה לספק מעבר לצרכים ההכרחיים של קטין, בין שהוא מתחת לגיל 6 ובין שהוא מעל גיל 6, הינה מכוח דין צדקה.
ראו: עניין פורטוגז, לעיל, בע' 456.

23. חובת המזונות כלפי ילד בגילאים 6 עד 15 גם היא חובה המוטלת על האב וגם היא עד כדי צרכיו ההכרחיים של הילד, ומעבר לצרכיו ההכרחיים של הילד החובה היא על שני ההורים מדין צדקה.
ראו: עניין פורטוגז, לעיל, בע' 454, 456.

24. באשר לצרכים הלא הכרחיים, הרי שחובה זו, מכוח דין צדקה, מוטלת על שני ההורים, כל אחד על פי יכולתו. יכולתם של הצדדים תיבחן בהמשך.

25. בעניינינו מדובר בשני קטינים, ע.ק. וג.ק.. נכון למועד הגשת התובענה, ע.ק. בן 14 שנה, וג.ק. כבן 11 שנה.

26. לפיכך, חובת המזונות של הילדים, כדי צרכיהם הבסיסיים, מוטלת ככלל (ללא התחשבות בנסיבות חריגות) על התובע.

27. אלא שבנסיבות העניין, המשמורת מצויה בידי התובע ולא בידי הנתבעת. על בסיס עובדה זו עותר התובע לחיוב הנתבעת בתשלום מזונות הילדים, בדיוק כפי שהוא שילם מזונות כאשר הילדים היו במשמורתה.

28. מכאן שהשאלה המשפטית העומדת להכרעה היא: האם עם מעבר משמורת הילדים מהאם לאב, עוברת גם החובה לתשלום המזונות?

הסכם באשר לבן ע.ק.

29. ביום 13.01.2011 הגיעו הצדדים להסכמות, לאחר שערכו פגישה ביניהם, ובמסגרת הסכמותיהם הוסכם כי הבן ע.ק. יעבור למשמורתו של התובע וכי התובע יחדל להעביר לנתבעת את המזונות עבור הבן ע.ק. וידאג בעצמו לצרכיו של הבן ע.ק. (נ/1).

30. הסכמות אלה צורפו לבקשה למתן תוקף של פסק דין שהגישו הצדדים לבית משפט זה וביום 08.02.2011 אכן ההסכמות אושרו וניתן להן תוקף של פסק דין (נ/2).

31. מעיון מעמיק בנקודה השמינית של מסמך ההסכמות (נ/1) ניתן לראות כי הוסכם במפורש כי התובע יפסיק לשלם את מזונות הבן ע.ק. לידי הנתבעת, וידאג בעצמו לצרכיו של הבן ע.ק. ..

32. ברור כי אם הצדדים היו מסכימים כי חובת המזונות בגין צרכיו של הבן ע.ק. יעבור לידי הנתבעת הרי שהיו דואגים לכלול הסכמה זו במסגרת נ/1. אלא שיותר מכך, הצדדים ציינו "שחור על גבי לבן" כי התובע הוא שידאג בעצמו לצרכיו של הבן ע.ק. ..

33. לטעמי, הסכמה כאמור לעיל, לא נותנת פתח לשום פרשנויות אחרות. הטענה של התובע לפיה הדאגה לצרכיו של הבן ע.ק. שהוטל עליו על פי אותה נקודה שמינית בנ/8 היא אך ביחס לצרכיו הרגשיים של הבן ע.ק. (עמ' 15, שורות 8-16 לפרוטוקול), היא טענה כבושה ומאולצת, שלא נטענה מקום שהייתה צריכה להיות מועלית עוד בכתב התביעה. זאת ועוד, עצם העובדה שהתובע בחר לצטט באופן חלקי ומגמתי את אותה נקודה שמינית מבלי להזכיר את המשפט, לפיו הוא זה שצריך לדאוג לצרכיו של הבן ע.ק., פועל לחובתו של התובע.

34. לפיכך, המסקנה המתבקשת היא שבגין צרכיו של הבן ע.ק. – עד כדי צרכיו ההכרחיים – על התובע לשאת בהם.

35. מסקנה זו עולה בקנה אחד עם הדין הקובע כי חובת תשלום המזונות ההכרחיים של ילד עד גיל 15 מוטלת על האב.

הסיכום באשר לבן ג.ק.

36. בקשר עם הבן ג.ק. אין חולק, שלא כמו בקשר עם הבן ע.ק., כי אין הסכם כתוב בין הצדדים בנוגע לנשיאה בנטל המזונות לגביו.
37. התובע טוען כי הוסכם בין הצדדים בעל פה כי עם מעברו של הבן ג.ק. למשמורתו ישוחרר התובע מתשלום מזונות עבורו לידי הנתבעת כפי שהוסכם לגבי הבן ע.ק. (סעיף 19 לתצהיר התובע).
38. הנתבעת מכחישה הסכמות אלה לגבי הבן ג.ק. וטוענת כי הואיל ואין כל הסכמות בעניינו של הבן ג.ק., הרי שהתובע אינו משוחרר מתשלום מזונותיו לידיה.
39. למעשה, הטענה של הנתבעת היא אבסורדית לחלוטין. היא מבקשת שהתובע ימשיך לשלם לה מזונות עבור הבן ג.ק., בנוסף לתשלום צרכיו של הבן ג.ק. שהוא ממילא נושא, בין מכוח אבהותו ובין מכוח משמורתו. לא יעלה על הדעת ולא אתן יד למצב זה.
40. דומה כי הנתבעת שוכחת כי בכתב הגנתה היא טענה כי היא הסכימה לוותר גם על תשלום מזונות הבן ג.ק. כדי שמצבו הנפשי ישתפר (נקודה שישית בסעיף 28 לכתב ההגנה בתביעת המזונות). הנתבעת נשאלה בחקירתה הנגדית על סתירה זו והשיבה כי לא זכור לה שטענה זאת, ובהמשך חקירתה היא בוחרת לומר כי אם כן הסכימה אזי ההסכמה הייתה אך לתקופה של מספר חודשים לשם תקופת ניסיון (עמ' 27, שורות [13-15](#) לפרוטוקול).
- איני מקבל את גרסתה של הנתבעת, שכן סבורני כי כל אימת שהמשמורת על ילד עוברת, הרי שאין כל בסיס להמשיך לשלם להורה הלא משמורן את דמי המזונות בגין אותו ילד. אלא שגם אם צודקת הנתבעת ואכן הסכמתה הייתה אך לתקופת ניסיון הרי שהבסיס לזיתורה לקבלת תשלום מזונות הבן ג.ק. ברור, הוא העברת משמורת עליו לידי התובע. אם לאחר "תקופת הניסיון" המשיך הבן ג.ק. להיות במשמורתו הקבועה של התובע, אזי אין סיבה שלא להפוך את אותו הסדר זמני לקבוע.
41. למעשה, באמצעות הסכמתה של הנתבעת בזמן אמת, על ויתור מזונות הבן ג.ק. באופן זמני אני למד כי גם הנתבעת הכירה בכך והסכימה לכך שתשלום מזונות הילדים לידיה יכול להמשיך ולעמוד כל עוד משמורתם היא בידיה. לכן, מקום שמשמורתם של הילדים עוברת לידי התובע הרי שאין טעם לחייב את התובע בתשלום מזונות הילדים לידיה.
42. לפיכך, אני סבור כי הפיתרון הנכון והצודק הוא כי התובע יהיה פטור מתשלום מזונות הבן ג.ק. לידי הנתבעת, החל מהמועד שמשמורת הבן ג.ק. עברה אליו, והוא זה שישא במזונותיו בעצמו – עד כדי צרכיו ההכרחיים – בדיוק כפי שהוסכם לגבי הבן ע.ק..

עם הגיע הילדים לגיל 15 ומעבר לצרכיהם ההכרחיים של הילדים

43. עם הגיע הילדים לגיל 15 חובת המזונות של אב לתשלום מזונות ילדיו אינה אבסולוטית עוד וכי גם האם, אם היא אמידה, תחויב בתשלום מזונותיהם אף לגבי צרכיהם ההכרחיים.
44. אמנם, בעניינינו בין הצדדים הסכם או הבנות (נקודה שמינית לנ/1), לפיהם התובע הוא שנושא במזונות הילדים בעצמו. אין בהסדר זה שום אזכור לגבי התקופה שהתובע אמור להמשיך לשאת בצרכי הילדים בעצמו, קרי האם עד גיל 15 או עד גיל 18, ולכן יכולה לעלות טענה שמקום שאין אזכור כזה הרי שהחובה של התובע לשאת בצרכי הילדים היא עד גיל 18 ומגיל 18 ועד סיום השירות הסדיר – 1/3 מצרכיהם. ברם, מדובר בפרשנות אחת והיא אינה פרשנות אבסולוטית. על פי פרשנות אחרת, ההסדר שהטיל חובת תשלום צרכי הילדים על התובע היה בכפוף לדין החל על הצדדים ועל כל פנים לא הייתה כוונה לחסוך מן הילדים את שמגיע להם על פי דין מכל אחד מהוריהם. החיוב עם הגיעם של הילדים לגיל 15 הוא מכוח דין צדקה.
45. מה עוד שבעניין זה יש לזכור כי הילדים אינם צד לחוזה שנכרת בין הוריהם על אף שנושאו קשור לעניינם של הילדים. בית המשפט כמי שאמון על שמירה טובת הקטינים, אינו יכול ליתן יד להסדר בין הורים שיש בו כדי לפגוע באינטרסים של הקטינים.
46. לפיכך, הפרשנות השנייה עדיפה יותר בעיני מאשר הפרשנות הראשונה מן הטעמים המפורטים בה.
- תוצאה זו צודקת יותר והוגנת יותר גם לאור העבודה כי הנתבעת היא אמידה, כפי שארחיב בהמשך.
47. יש לשוב ולהזכיר כי בעניינינו של הן ג.ק. הוסכם בדיוק כפי שהוסכם לגבי הן ע.ק., למרות היעדרו של הסכם כתוב, ולכן, יש להחיל פרשנות זו גם בעניין תשלום מזונותיו של הן ג.ק..
48. ולכן, חובת תשלום מזונותיהם של הילדים עם הגיעם לגיל 15 שנה – אף לגבי צרכיהם ההכרחיים – מוטל על התובע ועל הנתבעת, כל אחד על פי יכולתו.
49. ומה באשר לצרכיהם הלא הכרחיים של הילדים?
החיוב באשר לצרכים הלא הכרחיים של הילדים מוטל על שני ההורים כל אחד על פי יכולתו.
50. ההסדר דיבר במונח של "צרכים" ולא מן הנמנע כי הכוונה הייתה רק לצרכיהם ההכרחיים של הילדים ולא גם לצרכים שהם מעבר לצרכים ההכרחיים.

- הפרשנות, לפיה ההסדר שנקבע בנקודה השמינית לנ/1, הוא אך לגבי צרכיהם ההכרחיים של הילדים, עדיפה בעיניי מאשר הפרשנות לפיה ההסדר הוא גם לגבי הצרכים הלא הכרחיים.
51. כאשר בחנתי את יכולתם של כל אחד מהצדדים לאחר עיון במכלול הראיות המונחות בתובענה, נוכחתי להבין כי הנתבעת היא אישה אמידה בעלת רמת שכר גבוהה, בעלת נכסים בשווי סכומים גבוהים מאוד המשותפים לה ולבן זוגה.
52. אמנם הנתבעת ניסתה לטעון כי אין רלוונטיות לרמת השתכרותו של בן זוגה ולנכסים הקיימים לזכותו של בן הזוג. אולם, לא אוכל להסכים עמה בנסיבות העניין. הנתבעת הודתה בחקירתה הנגדית כי היא ובן זוגה הגיעו להסכמות שיתופיות בכל הקשור לרכושם וכי כל רכושם שווה לשניהם בחלקים שווים. לנתבעת ולבן זוגה חשבונות בנק משותפים, בית הרושם על שם שניהם. לכן ברור כי לא מן הנמנע להתחשב במכלול יכולתה הכלכלית של הנתבעת הנלמדת גם מחלקו של בן זוגה במסת הרכוש והכספים הנצברים (עמודים 22-24 לפרוטוקול).
53. נכון, גם התובע אינו נחשב לאיש דל אמצעים וברשותו הכנסה ממוצעת ואולי אף מעבר לכך, וברשותו בית על שמו. יחד עם זאת, ברור כי יכולתה הכלכלית של הנתבעת עולה על זו של התובע.
54. אלא שהואיל והתובע מעמיד את חובת תשלום מזונות הילדים לרבות הוצאות מדור על מחציתם, קרי שווה בשווה לסכום שהוא משלם, והואיל והנתבעת כבר חויבה לשלם מחצית חוגי ילדים ומחצית שיעורים פרטיים (עמ' 28, שורות 17-19 לפרוטוקול) על סמך הסכמתה (סעיפים 2 ו-3 לת/3).
- ולאור בחינת השתכרותה של הנתבעת בהשוואה להשתכרותו של התובע ובהתחשב בפרמטרים שונים כפי שצינתי בסעיף 52 לעיל ובהתחשב בדרישתו של התובע לחייב את הנתבעת בתשלום מחצית מן המזונות, כאמור בסעיף 53 לעיל, הרי שאני מעמיד את יחס יכולתם הכלכלית של הצדדים על 1:1.
55. לפיכך, ממועד העברת משמורתם של הילדים לידי התובע ועד הגיע הילדים לגיל 15 שנה יישא התובע במזונות הילדים מבלי לשלם לידי הנתבעת, כאשר את צרכיהם הלא הכרחיים ביחס לתקופה זו ישלמו הצדדים לפי היחס האמור לעיל. כך שעם מעבר משמורתם של הילדים לידי התובע, תישא הנתבעת במחצית מצרכיהם הלא הכרחיים של הילדים.

56. כן, עם הגיע הילדים לגיל 15, תישא הנתבעת בשיעור של 50% מכל צרכיהם, לרבות צרכיהם הלא הכרחיים, לאחר שהתובע יציג לה קבלות מתאימות. כמוכן, מבלי שהתובע נדרש לשלם את חלקו במזונות ילדים לידי הנתבעת.

גובה מזונות (צרכים ההכרחיים)

57. לאחר שבחנתי את רכיבי המזונות, אני סבור כי התובע ניסה לנפח את רכיבי המזונות השונים. זאת כאשר חלק ניכר מרכיבי המזונות אינם נתמכים באסמכתאות מתאימות הן בדבר עצם ההוצאה והן בדבר סכום ההוצאה.

58. כך למשל, התובע העמיד את רכיב המזון ע"ס 800 ₪ עבור כל אחד מהקטינים, אך הקבלות של רכישות מזון שהוא צירף (ת/5) אינן מגיעות לסכום האמור ביחס לכל ילד וילד, וצריך לזכור כי מדובר בהוצאה בגין שלוש נפשות. מה עוד, שמצילומי הקבלות שצירף התובע לא ניתן להבין אם מדובר על הוצאה חודשית, שבועית או תקופה אחרת. כך בקשר עם ההוצאה עבור רכיב ביגוד והנעלה שהתובע העמיד ע"ס 400 ₪ לחודש, אחזקת טלפון ע"ס 230 ₪ לחודש, תרופות ופארם ע"ס 300 ₪ לחודש וגוי. מדובר בהוצאות בלתי מבוססות ונעלה מכל ספק כי מדובר בסכומים מופרכים. כאמור מדובר רק בדוגמאות וישנם עוד רכיבים בלתי מבוססים.

59. במצב דברים זה, לבית המשפט נתונה סמכות להעריך את שיעור המזונות על פי בחינת טענותיהם של הצדדים, על פי השכל הישר וההיגיון הבריא ועל סמך מכלול הראיות המונחות בפניו.

ראו: [ע"א 687/83 מזור נ' מזור, פ"ד לח \(3\) 29 \(1984\)](#); [ע"א 93/85 שגב נ' שגב, פ"ד לט \(3\) 821 \(1985\)](#).

60. לפיכך, אני מעמיד את גובה המזונות (כדי צרכיהם ההכרחיים של הילדים) על סכום שכבר נקבע בעת חתימת הסכם הגירושין ביום 31.10.2004, קרי ע"ס 1,400 ₪. מה עוד שגובה מזונות זה עומד במינימום שהפסיקה קבעה לגבי מזונות.

61. במכלול מזונות הילדים שהתובע מנה נמצאו גם רכיבים המשקפים צרכים בלתי הכרחיים כגון: הוצאות רפואיות חריגות, נופשים, משחקים וחוגים. הוצאות אלה אינן יכולות להיות חלק מסך המזונות אלא הוצאות המוטלות על שני ההורים בשיעור אותו קבעתי לעיל בסעיף 55.

62. הווה אומר כי עם הגיע הילדים לגיל 15 ועד גיוסם לשירות סדיר תישא הנתבעת בשיעור של 50% מסך של 1,400 ₪, היינו 700 ₪ עבור כל ילד אשר ישולמו לידי התובע. עם גיוסם

של הילדים לשירות סדיר תישא הנתבעת בשיעור 1/3 מהסכום אותו שילמה עובר לגיוס. בנוסף, תישא הנתבעת בשיעור של 50% מצרכיהם הלא הכרחיים של הילדים, כנגד הצגת קבלות על תשלום ששילם התובע.

הוצאות מדור (אחזקת בית)

63. התובע מעמיד את ההוצאה החודשית עבור הוצאות מדור ע"ס 3,760 ₪. וביחס לחלקם של שני הילדים (40% מגובה הוצאות המדור) ע"ס 1,500 ₪ עבור שני הילדים יחד.
64. במהלך חקירתו הנגדית מודה התובע כי רכיבים מסוימים מתוך הרכיבים המרכיבים את גובה הוצאות המדור הינם סכום המייצגים הוצאה עבור תקופה זו חודשית (עמ' 17, שורות [18-13](#) לפרוטוקול). כך למשל, הוצאות עבור מים, חשמל וגז. **לכן, ברור כי הסכומים בגין הוצאות אלו צריכים לעמוד על מחצית.**
65. חלק מן הסכומים בלתי מבוססים כך באשר להוצאה עבור טלוויזיה בכבלים, בזק ואינטרנט, אגרת טלוויזיה תחזוקה שוטפת וחומרי ניקוי עוזרת בית ורכיב תמוה ביותר של "שונות".
66. כך למשל באשר להוצאה עבור כבלים צירף התובע פירוט חיוב מחברת האשראי שמנוי בה הוצאה של חברת HOT ע"ס 420 ₪. עם זאת, לא ניתן לדעת מה כוללת הוצאה זו האם רק שירותי טלוויזיה או גם תקשורת סלולארית וקו טלפון ביתי, שכן חברת HOT מספקת גם שירותים אלה. לפיכך, אני מעמיד רכיב שירותי הטלוויזיה ע"ס 300 ₪ בחודש.
- כך, העמיד התובע את רכיב אגרת הטלוויזיה על 50 ₪ לחודש מבלי לצרף קבלה על תשלום בגינה. למעלה מזאת אומר כי אגרת הטלוויזיה השנתית עומדת על סך של כ- 390 ₪ ולכן ברור כי גובה ההוצאה החודשית עבור אגרת טלוויזיה אינו יכול להיות 50 ₪ אלא 30 ₪. כך באשר לרכיבים תחזוקה שוטפת וחומרי ניקוי ועוזרת שלא צירף התובע כל אסמכתא.
- לפיכך, אני מעמיד רכיבים אלה כדקלמן: תחזוקה שוטפת - 50 ₪, עוזרת בית - 0 ₪ שכן לא הוכח שהתובע כלל נעזר בשירותיה של עוזרת בית וחיית מחמת - 0 ₪ שכן לא הוכח כלל שקיימת הוצאה כזו ואם כן אזי למי שייכת אותו חיית מחמד האם של הילדים או של התובע.

באשר לרכיבי בזק ואינטרנט – אני מקבל את גובה ההוצאה כמות שהוא.

67. לפיכך, גובה ההוצאה החודשית עבור הוצאות מדור עומד ע"ס 1,865 ₪. חלקם של הילדים מתוך סכום זה הוא בשיעור 40%, ובסך של 746 ₪.

68. משכך, על הנתבעת לשאת בהוצאה זו עד גיוסם של הילדים לשירות סדיר ועם גיוסם בשיעור 1/3 מסכום זה.

סיכום חיובי המזונות המוטלים על הנתבעת

69. עם מעבר הילדים למשמורתו פטור התובע מתשלום מזונות הילדים לידי הנתבעת.

70. עם מעבר משמורת הילדים לידי התובע, תישא הנתבעת במחצית מצרכיהם שהם מעבר לצרכיהם ההכרחיים של הילדים לאחר שהתובע יציג לה קבלות מתאימות על תשלום.

71. עם הגיע הילדים לגיל 15, תישא הנתבעת בשיעור מחצית מכל צרכיהם, לרבות צרכיהם ההכרחיים, העומדים על 1,400 ₪. כך שעל הנתבעת לשלם לידי התובע סך של 700 ₪ לחודש עבור כל ילד.

72. עם גיוסם של הילדים לשירות סדיר תישא הנתבעת בשיעור 1/3 מהסכום אותו שילמה עובר לגיוס. בנוסף, תישא הנתבעת בשיעור של 50% מצרכיהם הלא הכרחיים של הילדים, כנגד הצגת קבלות על תשלום ששילם התובע.

73. הנתבעת תישא בהוצאות מדור עבור הילדים בסך של 746 ₪.

74. מזונות כאמור לפי סעיפים 71 ו-73 לעיל, ייקראו להלן: "דמי מזונות".

75. על כן ניתנות בזה הוראות משלימות באשר לדמי המזונות:

75.1. דמי המזונות ישולמו ע"י הנתבעת ישירות לתובע בכל 1 לחודש ומראש וזאת החל מיום הגשת התביעה ועד הגיע כל קטין לגיל 18 שנה ו/או עד שיסיים הלימודים בתיכון, לפי המאוחר מבין השניים. בתקופת השירות הצבאי הסדיר ו/או השירות הלאומי, יעמדו דמי המזונות על 1/3 משיעורם הקודם.

75.2. יודיע התובע לנתבעת על רצונו בהפקדת דמי המזונות לחשבון הבנק שלו, יעביר פרטי חשבון הבנק שלו לנתבעת ובמקרה כזה תשלום דמי המזונות במועדם לזכות חשבון זה יחשב כתשלום תקין, ובלבד שהתובע לא הודיע לנתבעת על שינוי בפרטי מס' החשבון או הבנק.

- 75.3. דמי המזונות יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן ויעודכנו אחת ל-3 חודשים, ללא הפרשים רטרואקטיביים בין תקופה אחת לרעותה.
מדד הבסיס לחישוב יהיה מדד החודש בו נפסקים דמי מזונות אלה, כפי פורסם/יפורסם ב- 15 לחודש השוטף אחריו והתחשיב יעשה לעומת המדד הידוע בעת עריכת תחשיב ההצמדה.
- 75.4. סכומי המזונות אשר הצטברו לחובת הנתבעת, אם הצטברו, ישולמו על ידה ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מהתשלום הראשון למזונות ויחד עימו.
- 75.5. סכומים שהנתבעת שילמה על חשבון המזונות מיום הגשת התביעה כנגד קבלות ו/או אסמכתאות יוכלו להיות מקוזזים על ידה.
- 75.6. בנוסף לדמי המזונות וכחלק מהם תישא הנתבעת במחצית ההוצאות הרפואיות החריגות שאינן מכוסות על ידי הביטוח הרפואי בו מבוטחים הקטינים. באמירה הוצאות רפואיות חריגות נכללות גם הוצאות לטיפול אורתודנטי ו/או טיפול שיניים.
- 75.7. סכום שלא שולם במועדו יישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק בין היום שנועד לתשלום לבין הפירעון המלא בפועל.
- 75.8. קצובת הילדים מאת המל"ל תשולם לידי התובע.

לעניין התובענה של החזר דמי מדור מהווים ששולמו לידי הנתבעת (תמ"ש 59192-12-12)

76. הנתבעת טוענת כי תשלום המדור המהוון ששילם התובע עבור הילדים מראש הוא כתוצאה ממכירת הדירה שהייתה לצדדים. כאמור הדבר נעשה בהסכמה. אלא שהנתבעת טוענת כי הדירה הייתה שייכת בעבר לאביה והוא זה שנתן לה ולתובע את הדירה במתנה (עמ' 29, שורות 3-4 לפרוטוקול). אומר כי אין כל רלוונטיות לעובדה שהדירה ממנה התקבל תשלום המדור המהוון הייתה בעבר בבעלות אבי הנתבעת. מקום שהזכויות בדירה ניתנו במתנה לתובע ולנתבע הרי שהם עברו לבעלותם המלאה של הצדדים.
77. זאת ועוד, טוענת הנתבעת כי היא השתמשה בתשלום המדור המהוון כחלק ממימון רכישת בית וכי יותר מאוחר מכרה בית זה ותמורתו היווה חלק מתשלום בגין הווילה שרכשה יחד עם בן זוגה (עמ' 29, שורות 9-15 לפרוטוקול).
78. תשלום ששילם התובע לידי הנתבעת עבור מדור הילדים היה בידיעה ובכפוף לכך כי הילדים יישארו במשמורתה של הנתבעת עד הגיע הבן ג.ק. לגיל 18. במעמד חתימת ההסכם הצדדים לא הביאו בחשבון מצב המשמורת על הילדים תועבר לידי התובע. בטוחני כי אם הצדדים

- היו לוקחים בחשבון או צופים כי משמורת כאמור תועבר הרי שהיו דואגים להכניס הוראה מסייגת. יחד עם זאת, העברת המשמורת אינה עניין של שגרה מדובר אכן בדבר שאינו צפוי ובשל כך לא הובא לידי ביטוי ביחס לתשלום המדור המהוון.
79. משכך, ועל בסיס כל האמור לעיל בקשר עם התביעה לחיוב הנתבעת למזונות, הרי שאני קובע כי התובע זכאי להחזר מדור ששולם מראש לידי הנתבעת.
80. הואיל והבן ג.ק. עבר למשמורתו של התובע בחודש מאי 2011 הרי שהתובע עותר לחייב את הנתבעת בהחזר המדור המהוון ששולם לה, החל ממועד זה ועד הגיע הבן ג.ק. לגיל 18 שנה.
81. **לאחר שבחנתי את טענות הצדדים לעניין אני קובע כי דין תביעתו של התובע להתקבל, מהטעמים המובאים להלן:**
- 81.1. המשמורת נתונה בידי התובע ולכן חובת תשלום המדור ביחס לקטינים מוטלת על כתפי הנתבעת.
- 81.2. לא הוכחה טענתה של הנתבעת כי בפועל הילדים מצויים אצלה כמחצית מן הזמן. הנתבעת טוענת כי הילדים מצויים אצלה 42% מן הזמן ואילו אצל התובע 58% מן הזמן. לא ברור מה מקור חישוב זה, ולכן לא הוכחה טענתה של הנתבעת שהיא בגדר טענה בעלמא.
- 81.3. בנסיבות העניין המדד הטוב ביותר להטלת חיוב המדור הוא הנתון בידי מי המשמורת. מקום שהמשמורת נתונה לתובע הרי שחזקה כי הילדים מצויים אצלו במרבית הזמן ודי בכך כדי להטיל על הנתבעת את חיוב המדור.
- 81.4. הפסיקה אליה מפנה הנתבעת בסיכומיה ביחס להטלת חיוב מדור על האב היא בנסיבות שונות מנסיבות המקרה דנן. בפסיקה אותה מביאה הנתבעת דובר על מקרים בהם המשמורת היא משותפת, להבדיל מהמקרה דנן בו המשמורת נתונה בידי התובע, ואין על כך עוררין.
- עוד בהקשר זה אומר כי הנתבעת מבקשת לצרף פסק דין לסיכומיה שניתן בעמ"ש 9560-07-13. גם לאחר שבחנתי פסק דין זה אין בו כדי לשנות קביעתי. באשר הפסק דין שניתן בעמ"ש עוסק בנסיבות בהן המשמורת הייתה בידי האם, שלא כמו במקרה שלפנינו.
82. ההחזר שישולם לתובע בגין תשלום המדור יהיה החזר מהוון בהתאם לנוסחה ההיוונית שנקבע על ידי הצדדים.

ג. סוף דבר

83. שתי התובענות שבכותרת מתקבלות, בהתאם לאמור בסעיפים 69-73 ו-82 לעיל.
84. הנתבעת תישא בהוצאות התובע בגין שתי התובענות ובשכ"ט עו"ד בסך של 8,000 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד תשלום המלא בפועל.
85. המזכירות תודיע פסק דיני לצדדים ותואיל לסגור את שתי התובענות שבכותרת, בתמ"ש 59153-12-12 ו- תמ"ש 59192-12-12.
86. ניתן לפרסם ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, י"ד אב תשע"ד, 10 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

נצר סמארה 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)